

er en hel Del af, hvad jeg maaske maa kalde Lokalpatriotisme. Vi have f. Eks. 3 Sogne i en Kommune, de to af disse have saa hver to Repræsentanter i Raadet og det tredje 3. For at opnaa noget, er det ret naturligt og ikke i og for sig noget daarligt, at de to Repræsentanter fra det ene Sogn sige, ja, vi have ikke noget imod, at der bygges en ordentlig Skole i det og det Sogn, og vi have heller ikke noget imod, at der optages Laan — og det skal der ogsaa i Henhold til § 33 være $\frac{3}{4}$ Majoritet for — men vi forlange, at vor Skole ogsaa bliver enten helt bygget om eller udvidet; det kan ogsaa være, der er et Stykke Vej, der skal pranges med, eller mange andre Ting, som de af Hensyn til de Skatteborgere, de repræsentere, ikke mene at kunne forsvare i 2 à 3 Aar at ofre Kapital paa i et andet Sogn, og de sige da, at deres Betingelse for at gaa med til den Forøgelse af Budgettet, som denne Foranstaltning kræver, er, at der gøres noget ogsaa i deres Sogn. Man kan paa den Maade faa Stridigheder i en Kommunalbestyrelse, hvilket kan være overordentlig ubehageligt. Dette, at to af syv Medlemmer vide, at de have det i deres Haand at kunne dirigere med Hensyn til, hvad der skal foretages af Betydning, for saa vidt det er noget, der koster saa meget, at der af den Grund maa udskrives større Skatter, kan føre til, at man i Sogneraadet kan, lad mig bruge Udtrykket: sjakre om, hvad der skal foretages. Disse rent saglige Bemærkninger har jeg haft Lyst til at gøre uden at sige, at jeg ikke har andre Betæneligheder ved Paragraffen end disse.

Maa jeg slutte med at sige, at naar jeg har rejst en maaske noget streng Kritik mod Lovforslaget, vil jeg dog nødig have, at det skulde opfattes, som om jeg dermed sagde, at jeg ikke regnede disse Lovforslag for at være et virkeligt Fremskridt, og det er saa langt fra, at jeg vil gøre Forsøg paa at føre Forhandlingerne ind paa Spørgsmaalet om, hvorvidt vi skulle tage disse Lovforslag eller Skattekommissionens. Bibeholdelsen af det gamle Skattegrundlag, Hartkornet og Bygningsafgiften, som Grundlag for Skat af de faste Ejendomme vil, efter alt hvad der foreligger, være umulig; og det vilde være uklogt at stille sig paa det Standpunkt, at vi skulle bibeholde det gamle Grundlag. Det lader sig ikke gøre. Hvad jeg gerne har villet, var, saa klart som muligt at fremstille, at vi ikke skulle vente os for meget af det

ny, og at det navnlig ikke for Ejendoms-skyldens Vedkommende betyder nogen Ud-ligning af Uretfærdigheden uden for Beskatningen af den faste Ejendom. Lad os gøre os klart, at det betyder ikke nogen større Retfærdighed i Forholdet mellem den Formue, der er bunden i faste Ejendomme, og den, der ikke er bunden i faste Ejendomme. I saa Henseende blive vi staaende ved det gamle: alle de, der sidde med faste Ejendomme, skulle forlods svare Skat af den Formue, der er repræsenteret i den faste Ejendom. Man har hidtil, og jeg synes med nogen Grund, klaget over, at Folk ligesom var mere og mere bange for at binde deres Kapitaler i faste Ejendomme og navnlig da i Landejendomme. Lad os huske paa, at det bøde vi ikke paa ved dette. Vi holde fremdeles paa, at fast Ejendom skal svare en forlods Skat. Det gælder, at vi ikke skabe Illusioner med Hensyn til Forestillingen om, hvad det ny vil bringe, Illusioner, som ville bringe Skuffelse bagefter, men at vi klart og tydeligt sige, at, hvad vi gøre, er en Udligning inden for det specielle Omraade: Skat paa fast Ejendom. Men derudover komme vi ikke med dette.

Maa jeg slutte med at sige, at hvad vi gerne skulle opnaa, er, at vi, naar vi skulle forandre det hele Grundlag for Beskatningen af fast Ejendom, komme til at fiksere Skatten paa faste Ejendomme, saa at vi ikke om nogle Aar maa sige, at vi ere komne for højt op med Paaløget af den Skat, der paalægges fast Ejendom, og skulle være nødte til at tale om Statstilskud eller om paa anden Maade at lette de Byrder, som ere lagte paa Besidderne af faste Ejendomme. Ville vi undgaa det, saa sætte vi ind i Loven en Bestemmelse, der gør, at selv om vi begynde med en mindre Ejendomsskyld, saa komme vi dog i Løbet af nogle Aar til en Ejendomsskyld, om hvilken vi sige, at nu have vi den Skat paa fast Ejendom, som vi skulle have, og hvad der mere skal til til Stat og Kommune tage vi som en Formue- og Indkomstskat. Det er den eneste retfærdige Beskatningsmaade.

Philipsen: Den højtærede fungerende Indenrigsminister rettede en Del af sit udførlige Foredrag i Gaar mod de Udtalelser, jeg har tilladt mig at fremsætte paa et tidligere Stadium af denne Forhandling. Ærede Medlemmer ville derfor neppe finde det underligt, at jeg fremsætter nogle Bemærkninger. Jeg skal som alle andre